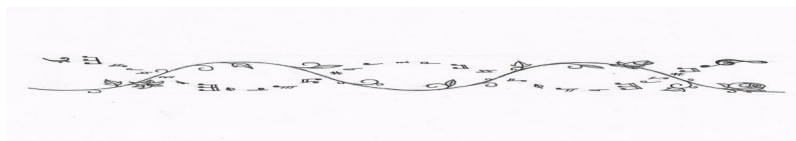

AUDICIÓ 4. *L'art de la coda*

PLAYLIST

Simfonia n. 1 en Si bemoll Major 'Primavera' (R.Schumann)
Don Quixote (R. Strauss)
Sonata per a piano D.894 en sol major (F. Schubert)
Nocturn n.1 op.32 (F. Chopin)
Concert per a violí en la menor, *Tempo di Valse* (Anton Arensky)
Peer Gynt, *A la cova del rei de la montanya* (A. Dvořák)
Il trovatore, *Di quella pira* (G. Verdi)
Ma mère l'oye, *Apotheosis* (M. Ravel)
American Pie (Don Mclean)
Simfonia n.4 concertant, per a piano i orquestra (K. Szymanowski)
Candide, *Obertura* (L.Bernstein)
Concert per a piano n.3 en Do Major (S. Prokofiev)
CODA SORPRESA: _____

Consulta tots els programes de les audicions a la web de la biblioteca:
www.cantorro.es/ca/documents

Apoteosi, punt mort i adéu-siau!

(Cicle d'audicions comentades per Joan Estrany, crític musical i divulgador)

Audició 4^a

L'art de la coda

Diumenge, 24 d'abril a les 12'00 h.

Entrada gratuïta amb preinscripció a la biblioteca o al telèfon 971.54.73.11

L'art de la coda

El temps afegit o el 'tercer temps'

Exhaurits els 80 minuts reglamentaris, l'equip vencedor planta una doble filera per acomiadar amb mamballetes als 15 vençuts del bàndol enemic. Tan bon punt els derrotats surten del passadís perllonguen a la vegada, ells mateixos ara, la doble filera per correspondre, *fair play* obliga, als guanyadors amb l'homenatge pertinent. Només aleshores ambdós equips abandonen l'estadi cap al túnel de vestuaris. Aquesta coreografia, aquesta cua, marca l'inici del què els afeccionats del rugbi en diuen el *tercer temps*.

El *tercer temps* recorda als combatents que el duel no ha acabat del tot. Al camp de batalla l'herba maltractada encara supura les petjades de fang mentre al pub sanen les ferides amb Guinness. Certament, el *tercer temps* és un temps de la reconciliació, d'armistici final, el retorn al seny..., això sí, batejat amb una bona dosi d'alcohol. La coda musical, que ens ocupa avui, és a la simfonia el que l'epíleg a l'obra literària, l'equivalent al *tercer temps* de la gesta esportiva.

Coda, 'cua' en italià, pertany a la llarga llista de préstecs i manlleus lingüístics que la sintaxi musical li deu a la llengua italiana. Així doncs, la coda és també una perllongació, un afegitó a allò que ja pensàvem finit. Aquella música que donàvem ja per explícitament tancada sorprèn ara amb un apèndix, un *bonus*, uns compassos més de franc.

De codes n'hi ha de tota casta. Codes-epíleg, codes que capitulen o recapitulen, codes virtuoses, codes recopilatòries, codes vocals, codes-ganyota, codes apoteòsiques, codes contemplatives, codes inversemblants, codes eufòriques, codes inhibides... Sovint la coda contradiu el final o l'atenua, vol marcar-ne un contrast respecte a allò que (*equivocadament*), fa no res, pensàvem era el vertader final.

El prestigiós musicòleg Charles Buckhart recorda i defensa que la coda es requerida per retornar l'home a la seva condició mortal. Una mena de confessió o recordatori als oients: la simfonia tot just escoltada, *summa summarum* només era una juguesca. Superada doncs, la catarsi del primer final, la coda vol sovint contrapesar aquella dèria prèvia creant una certa sensació d'equilibri. Tornar a tocar de peus a terra.

Al seu *Don Quixote* particular Richard Strauss s'encomana al violoncel i un total de 10 variacions per glossar la *Ilíada* manxega. Després de 45 minuts de ventures i desvarieig musical la coda final, que tanca l'obra, transmet pau i serenor, repòs. Don Quixot torna a ser Alonso Quijano, renega dels *llibres sonats* de cavalleries i torna als seus cabals. El seny s'imposa a la quimera just a temps perquè el violoncel expiri la seva última nota.

Avui, 24 d'abril, revàlida de Sant Jordi, efemèride cervantina, posam també punt i a part al *Llibres Sonats VI* amb un recull d'afegitons i epílegs, que desafien la doble barra, el pany i forrellat, del pentagrama musical.

